

NIERUSZAJĄCY (4) *part praes act*

W pisowni łącznej (3), w rozłącznej (1).

e prawdopodobnie jasne (tak w nie-); a jasne.

sg m I nieruszającym (1). ◇ n G nieruszając(e)go (1). ◇ A nieruszając(e) (1). ◇ pl N subst nieruszając(e) (1).

Sł stp notuje, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. ruszyć.

*W funkcji przymiotnika: Nieruchomy; nie dający się ruszyć (4) : Też Alexander powiada że Virgilius ogrod nie rufzaiącym wiatrem miafto muru obegnał *BielŻyw* 123.*

*Wyrażenia: praw. »nieruszające imienie« = nieruchomości [szyk 1:1] (2): *ZapWar* 1547 nr 2639; bo v nich [Żydów] ná wieczność nie mógł nic przedać nierufzaiącego imienia *BielKron* 36.*

*praw. »rzeczy nieruszające« = nieruchomości (1): [Kryspus uczynił testament] iżby wftytko krolethwo Polłkie ízło w rowny dział z białyym Lełtkiem łynem/ á Kázimirzem brátem/ y z żoną iego/ ták rzeczy rufzaiące iáko y nierufzaiące. *BielKron* 355v.*

*Szereg: »ruszający jako i nieruszający« (1): *BielKron* 355v cf »rzeczy nieruszające«.*

*Cf **NIERUCHAJĄCY, NIERUCHOMY, NIERUCHOWNY, [NIERUSZYSTY],
RUSZAJĄCY***

MF